

Drabet på fru Svennecker i Sorø

Ved K. O. Thygesen og L. Balslev

Natten til den 19. juni 1850 trængte fire røvere ind til farver Svennecker i Sorø. Som det fremgår af de nedenfor gengivne uddrag af politiprotokollen, bandt de Svennecker, hans kone og pigen i deres senge, dækkede dem til med sengeklæderne og stjal 4–500 rigsdaler fra to chatoller, som de brød op. Svennecker og pigen slap levende fra overfaldet, men fru Svennecker blev kvalt. Som man vil se, blev gerningsmændene hurtigt pågrebet.

Farver Svennecker var født i Ungarn og kom som rejsende håndværkssvend til Danmark. 1806 blev han i Randers gift med Anna Marie Madsdatter, og 1811–17 var han mestersvend i grosserer Niels Brock Hansens farveri på Vesterbro i København. 1817 fik han borgerbrev som farver i Sorø, hvor han havde købt et gammelt farveri på torvet. Det må have været i eller bag det lave gule hus, der endnu ligger på sydsiden. Matr. nr. 41, gl. nr. 35. Han er hurtigt blevet en ret velhavende mand og har en kort tid også ejet Regensen, som han solgte til Akademiet 1821. Farveri *kunne være* en indbringende forretning. C. Nyrop citerer i sin bog om danske farvere Oehenschlägers beretning om, hvordan han som ung flyttede ind hos en farverenke på Vesterbro (Madam Møller, faster til Anders Sandøe og H. C. Ørsted) „Bønderne kom i Flokketal og lod deres Vadmel farve blaat, grønt ,højrødt og violet. Og Bønderkonernes og Pigernes Forklæder trykkede hun paa mørk Grund fulde af Blomster“.

1847, da Svennecker nærmede sig de 70, solgte han farveriet til

Jørgen Christian Rasmussen og flyttede til et hus, som han havde bygget lige uden for Sorø byport, hvor nu Sjællandske Bank har lokale.

I begyndelsen af Ingemanns roman „Landsbybørnene“, der udkom 1852, fortælles om et par gamle møllerfolk, der bliver myrdede. De bliver kvalt i deres sengetøj, og deres chatol bliver brudt op. Det er åbenbart drabet på fru Svennecker, der ligger bag, og måske kan der gives en forklaring på, hvorfor Ingemann har indføjet denne skildring i sin roman. Se herom i efterskriften.

Uddrag af Politiprotokollen for Sorø Købstad 1846–1854. Fol. 149 ff.
19. Juni 1850. – Forhør i Sorø Politiret hos Fuldmægtig, exam. jur. Flor i Forhørsdommeren Justitsraad Leunings Fraværelse, i Anledning af et hos forhenværende Farver Svennecker afvigte Nat begaaet Indbrudstyveri, forenet med Overfald og Vold.

Den konstituerede Forhørsdommer bemærkede, at han i Morges Kl. omtrent 4 blev underrettet om, at der afvigte Nat hos forhenværende Farver Svennecker var begaaet Indbrudstyveri igennem et Vindue, som fra Køkkenet vender ud til Gaarden, og at Tyvene, efter at have bundet Svennecker, dennes Kone og Pige og tildækket dem med Sengeklæderne af de Senge, hvori de laa, havde opbrudt tvende Chatoller og deraf borttaget mellem 400 og 500 Rdlr., Størstedelen i Sølv, ligesom det ogsaa blev anmeldt, at Svenneckers Kone var funden død, liggende i Sengen. – Forhørsdommeren begav sig øjeblikkelig til Stedet og fandt ved sin Ankomst dertil en Rude i Vinduet i Køkkenet, som vender ud til Gaarden, indslaaet eller indtrykket, idet der var sat et Stykke Karduspapir, oversmurt med Rugmelksklister, fast paa Ruden. I et til Køkkenet, hvori Pigen laa, stødende Værelse, hvortil der er Indgang fra Køkkenet, havde Madame Svennecker sit Sovekammer. Hun laa i Sengen aldeles livløs paa Ryggen, iført sine Natklæder. Noget Blod var løbet ud af Næsen og Munden; paa Pan-

Drabet på fru Svennecker i Sorø*Carl Michael Svennecker.**Anna Marie Svennecker.*

den over det højre Øje fandtes et Mærke, ligesom af et Slag; paa begge Hænder og Fødder var røde Striber, formentlig af et Reb eller Snor, hvormed disse havde været bundne. Hovedpuden og hendes Kappe bar Spor af Blodet. Forøvrigt kunde der ikke opdages nogen videre Vold paa hende. – Et i dette Sovekammer staaende Chatol med Klap til at falde ned var opbrudt, ligesom ogsaa Døren til et indvendig i Chatollet fastgjort Rum, hvorfra der efter Opgivende var borttaget en mørkerød fileret Silkepengepung, hvori var en dobbelt Louisd'or, en Dukat samt nogle af Frederik den Femtes Markstykker af Sølv. – I et til dette Sovekammer stødende Værelse har Svennecker sin Seng staaende. Her fandtes et Chatol, som ligeledes var forsynet med en Klap til at falde ned, opbrudt, og af en ulaaset Skuffe indenfor Klappen var borttaget en Blaarlærreds Pose med omtrent 130 Stk. Sølvdalere og endvidere 5 Stk. Femrigsbankdalersedler, som laa løse i Skuffen. Fremdeles var af en anden Skuffe, som var forsynet med

Laas, men opbrudt, borttaget en lignende Lærredspose med 200 Stk. Specier og mulig nogle Sølvrigsdalere. Posen var tilføjet et hvidt Bændel til at sammenbinde den med. – Flere af Skufferne i Chatollet vare udtagne og hensatte paa Gulvet, ligesom der og fandtes nogle udbrændte Svovlstikker liggende paa Gulvet, hvilket tyder paa, at Tyvene havde brændt Lys. Af Mærkerne i Chatollerne antages det, at disse er opbrudte med Brækjern. Forøvrigt fandtes der ikke flere Meubler beskadigede eller opbrudte, ligesom der heller ikke opdagedes noget som helst, som Tyvene havde efterladt sig. – – – I Porten, som vender ud til det saakaldte Sorø Stræde, fandtes noget af en Brunels Knap; forøvrigt fandtes hverken i Porten eller i Gaarden noget som helst Spor. – Ved at følge en Sti, som gaar langs med den bagved Gaarden liggende Hauge samt Naboens, Murmester Jacobis's Hauge, fandtes gjort en Aabning i Hegnet ind til den sidste Hauge, hvilken Aabning man let kunde krybe igennem. – Til et Plankeværk, som adskiller Jacobis's Hauge fra Svenneckers Gaard stod en liden Stige, og ved Siden af denne 4 Knipler af Elle. I et Bed ved Siden af denne Stige fandtes 2 Spor, det ene formentlig af Træsko eller Strømpe, det andet af en Støvle. Af disse Spor blev taget Maal. – Da det var anmeldt, at Stigen i Gaar Aftes stod længere nede i Haugen, er det utvivlsomt, at Tyvene have henflyttet Stigen til Plankeværket og ved Hjælp af denne krøbet over dette ind i Svenneckers Gaard – – – og gået samme Vej tilbage. Paa Stien udenfor Aabningen i Haugegjærdet kunde ellers ikke opdages det mindste Spor, ad hvilken Vej Tyvene have passeret til og fra Gjærdet. – Da der findes en Del Elletræer nede paa den saakaldte „Skjolden“ ved Sorø Sø, omtrent 600 Alen fra de ommeldte Hauger, bleve disse Eller undersøgte, og opdagedes der da flere Spor af, at Ellegrene vare afhuggede, og ved at sammenholde de fundne Elleknipler til de tilbageblevne Stumper af Grenene erfarede det, at den ene af Kniplerne nøje passede til en af Stumperne. – Forøvrigt opdagedes intet videre,

Drabet på fru Svennecker i Sorø

ligesom og Farver Svennecker erklærede, at han ikke kunde meddele nogensomhelst Oplysninger, men afleverede 2 Stk. Hovedlagreb og 7 Stk. udviklede Ender, tilsyneladende af et nyt Reb, som han opgav, at hans Kone, Pigen og han selv havde været bundne med. — — —

Der blev nu skrevet til Øvrighederne i de nærmeste Købstæder og ligeledes til Skelskør, hvor der i Dag er Marked. — — — Endelig maa det bemærkes, at Liget af Madame Svennecker allerede noget før Forhørsdommerens Ankomst til Stedet var besigtiget af Svenneckers Huslæge Doctor Black — — Forhørsdommeren tilkaldte imidlertid straks Distriktslæge Bojesen, som ogsaa besigtigede Liget — — — Farver Svennecker beboer en tæt udenfor Sorø Byes Port beliggende een Etages Gaard, hvis Façade ligger langs med det saakaldte Sorø Stræde.

For Forhøret fremstod derefter forhenværende Farver Carl Michael Svennecker, som lovede Sandhed og derefter forklarede, at i Gaar Eftermiddags kom Comparentens Svingersøn Proprietair Thygesen af Oldeberggaard tilligemed dennes Kone til Sorø i et Besøg og satte saa sine Heste og Vogn ind til Comparenten. Omtrent Kl. 10 gik Comparenten i Seng, hvorimod hans Kone og deres Tjenestepige forblev oppe for at vente på Thygesen og Kone, som endnu ikke vare komne tilbage fra det Besøg i Sorø, hvortil de vare inviterede. Comparenten faldt snart i Søvn og ved derfor ikke, naar hans Kone og Pige gik i Seng, eller naar Thygesen og hans Kone kom tilbage og derefter kjørt bort — — —

(Det følgende er meget forkortet).

Det fortælles nu meget omstændeligt, at Svennecker vaagnede lidt før Kl. 1 og saa ud i Gaarden efter Thygesens Vogn, som da var kørt bort. Da alt var roligt, lagde han sig igen og hørte saa kort efter Uret i hans Kones Sovekammer slaa 1. Efter at have sovet lidt igen — han vidste ikke, hvor længe — vaagnede han ved, at Døren til Konens

Værelse blev lukket op, og to Mænd, saa vidt han kunde se ret smaa af Vækst, kastede sig over ham og dækkede ham til med Sengeklæderne. Han fik fat i den ene Mands Halstørklæde, men i det samme bandt denne Mand hans Hænder med en Strikke, og den anden slog ham med knyttet Haand i det venstre Øje, saa at han blev bevidstløs et Øjeblik. Da han straks efter kom til sig selv igen, mærkede han, at hans Fødder ogsaa blev bundet, hvorpaa han igen fik flere Slag i Hovedet. – Den ene af Mændene, som havde kastet sig ovenpaa Svennecker for at holde ham, sagde derpå „Nu!“, hvorefter den anden gik ind i Madame Svenneckers Sovekammer. – Medens de to Mænd tumlede med Svennecker, hørte han baade sin Kone og Pige skriige, og han var sikker på, at to andre Mænd overfaldt dem på samme Tid. – Nu hørte Svennecker, at Chatollet i hans Kones Kammer blev opbrudt og undersøgt, og lidt efter slog Klokkeren 2. Et Øjeblik efter kom Manden igen ind i Svenneckers Værelse og opbrød Chatollet derinde og tumlede med det et Kvarters Tid, hvorefter baade han og hans Kammerat – som hele Tiden havde ligget ovenpaa Svennecker – sprang ud af Kammeret og forsvandt. – Da Svennecker lidt efter mærkede, at alt var roligt, forsøgte han at løse Baandene, han var bundet med, men kunde ikke, hvorfor han kaldte paa Pigen. Denne kom løbende ud fra Køkkenet og raabte „Madam, Madam!“ idet hun kom igennem hans Kones Kammer. Hun kunne dog ikke løse Baandene, men maatte hente en Kniv til at skære dem over med. Da Svennecker var bleven fri, løb han straks ind i Konens Kammer, men da var hun allerede død. Han klædte sig hurtigt paa og sendte Pigen over efter Doktor Black, og han selv løb over til Acciseboden for at faa fat i Betjenten der. Denne undersøgte Huset og konstaterede, hvad der var sket. – I flere Dage havde der ikke været andre Fremmede i Svenneckers Hus end hans Datter og Svigersøn. – – –

„Componenten har siden November Maaned 1847 levet af Renterne af de Penge, han har tjent sig som Farver, og det er derfor en-

Drabet på fru Svennecker i Sorø

hver bekendt, at han i Almindelighed har contante Penge liggende, og navnlig i denne Termin har han hævet Renterne af sine Obligationer. Hvor imidlertid Comparenten har haft sine Penge liggende, antager han ingen andre ved end hans Familie, hans Tjenestepige og de Folk, som har tjent ham, medens han har boet i hans nuværende Bolig. Af saadanne Folk er der en Karl ved Navn Peder, som tjener Gæstgiver Hoppe og en Tjenestemand ved Navn Hans, som er gift og har Bopæl i Liunge, men han har aldrig haft noget at klage over disse Personer og har ingen Mistanke til dem for Medviden eller Delagtighed i det passerede. — — — De to Personer maa enten have været barbenede eller gaaet på Strømpefødder, hvilket han kunde høre paa deres Gang.“ — — —

Tjenestepigen Maren Nielsen forklarede i Forhøret, at Proprietær Thygesen og Kone var kørt Kl. 11. Derefter havde hun hjulpet Madame Svennecker i Seng, slukket Lyset i hendes Kammer og lukket Skodden for det ene Kammervindue, hvorpaa hun selv gik i Seng i Køkkenet og faldt i Søvn kort efter. Hun vaagnede ved at høre en klirrende Lyd og udstødte forskrækket et Skrig. Det forekom hende, at en trøjeklædt Person med Kasket paa stod foran hende, og straks efter blev hun dækket til med Sengeklæder, og en Person lagde sig ovenpaa hende. Hun vilde sparke sig løs, men mærkede, at hendes Fødder var bundne. Personen vilde nu ogsaa binde hendes Hænder, men hun rev Baandene fra ham og fik den ene Haand i hans Side-lomme, men maatte give Slip paa Lommen, da Sengetøjet blev prop-pet tættere ned om hende. Idet Pigen skreg, hørte hun ogsaa Madam Svennecker skribe, men dennes Skrig hørte snart helt op, og senere hørte Pigen ikke en Lyd fra hende. — Hun bad Manden om ikke at gøre hende Fortræd, og han lå da lidt mindre tungt over hende. — — — Efter omtrent 3 Kvarters Forløb løb Manden bort, og Pigen slog da Sengeklæderne (væk) og raabte paa Madam Svennecker, men denne svarede ikke. Da hun kom ind til hende, laa hun ganske stille og

K. O. Thygesen og L. Balslev

livløs. Derefter hjalp hun Svennecker, som allerede fortalt. Hun kunde kun sige om den Person, hun havde set, at han var lille og bar en spidspuldet Kasket.

20de Juni var Politimesteren selv hjemkommen og havde ladet 2 Karle arrestere, Peder Rasmussen og Hans Christian Dahl, som havde været ude om Natten under Paaskud af at ville gaa paa Jagt og var først kommet hjem henad Morgenstunden. De nægtede sig skyldige i Forbrydelsen eller overhovedet at kende noget til den. – I hele Jurisdictionen blev udlovet en Belønning for Oplysninger til Opklaring af Forbrydelsen.

Hans Christian Dahl kom først i Forhør og tilstod sin Delagtighed i Indbrudstyveriet. Han forklarede, at allerede 3–4 Uger i Forvejen havde hans Medtjener Peder Rasmussen foreslaaet, at de skulde brække ind hos Farver Svennecker, som bor tæt udenfor Sorø Bom, og hos hvem Peder Rasmussen havde tjent og vidste, at han havde Penge, som var lette at faa fat i. Først havde Hans Christian Dahl afslaaet at være med, men senere fortalte Peder Rasmussen ham, at han havde aftalt med Svenneckers Karl Hans (Efternavnet kendte han ikke) at begaa Tyveri hos Farveren, og H.C.D. lod sig da overtale til at være med. Peder Rasmussen og Hans mente imidlertid, at det var bedst at faa Boelsmand Rasmus Hansen med, og denne kom Dagen efter ind i Gaarden til H.C.D. og fortalte, at han vilde deltage i Foretagendet. – Det aftaltes nu, at de alle fire skulde mødes ved en Fugleskydning i Søsken for at aftale det hele, men da Tiden kom, fortrød H.C.D. sit Løfte og udeblev fra Fugleskydningen. – Om Morgen efter Fugleskydningen fortalte Peder Rasmussen, at han og de to andre havde aftalt Indbruddet til Natten mellem Tirsdag og Onsdag, og at de skulle mødes mellem Kl. 11 og 12 ved Sorø Sø på Gæstgiver Hoppes Lod. Saa mente Hans Christian Dahl ikke, det kunde være anderledes og gik med. – De mødtes saa Tirsdag Aften, og Peder Rasmussen, som var bedst kendt paa Stedet, skulde gaa først

Drabet på fru Svennecker i Sorø

over Plankeværket ind i Svenneckers Gaard og slaa en Rude til Køkkenet itu, saa at de kunde komme ind i Huset. – Rasmus Hansen skulde saa binde Pigen og passe paa hende, Hans Olsen skulde tage sig af Madam Svennecker, og Hans Christian Dahl skulde hjælpe Peder Rasmussen med at binde Svennecker, og hertil havde P.R. medtaget 8 Stk. Hyssing. Naar Husbeboerne, hvis Natteleje P.R. kendte nøjagtigt, var bundne, skulle P.R. opbryde de Steder, hvor Pengene laa, ved Hjælp af en Klemhage. – I Ellemosen skar Rasmus Hansen 4 Knipler, en til hver, som de skulde forsvare sig med, hvis de blev overrasket, men de aftalte, at de ikke maatte tilføje Husets Beboere noget ondt. – – – De fire Mænd ventede nu, til Klokken var imellem 1 og 2 og bar sig ad som aftalt. (I Politiprotokollen er det beskrevet meget omstændeligt). Kniplerne lod de staa i Jacobis's Hauge, hvorfra de krøb over Plankeværket ind i Svenneckers Gaard. De havde medtaget et Lys og Svovlstikker. – Alle tre Husbeboere skreg, da de blev overfaldet og tildækket med Sengetøjet; men de holdt snart op med at skribe. Peder Rasmussen, som havde medtaget en Mulepose til at have Pengene i, opholdt sig et Kvarters Tid i Madam Svenneckers Kammer og kom derpaa ind i Svenneckers Kammer, hvor H.C.D. endnu holdt paa Manden i Sengen. Det tog ogsaa et Kvarters Tid at tømme Chatollet i Svenneckers Værelse, hvormed Hans Olsen hjalp Peder Rasmussen. – Derefter forlod de Huset samme Vej, de var kommet, og gik ud til Hoppes Mark, hvor de satte sig for at dele Pengene. – Imidlertid var det blevet helt lyst. – Paa Vejen til Marken sagde Hans Olsen, at Madame Sv. var besvimet, men ingen talte om, at hun var død. – Efter at de havde delt Pengene lige imellem sig, var der 2 Guldmønter tilbage, som Rasmus Hansen skulde faa vekslet, for at de ogsaa kunde dele dem. – Hvor mange Penge, der var i alt, vidste Hans Christian Dahl ikke. – Han havde ikke talt med Rasmus Hansen eller Hans Olsen siden, men P.R. havde sagt, at han ikke skulde bekende noget, hvis han blev an-

holdt. Endvidere forklarede han, at de alle havde gaaet paa Hosesokker.

Derefter blev Hans Olsen forhørt. Hans Forklaring (som Protokollen gengiver i sin Helhed) var den samme som Hans Christian Dahls. Han havde holdt på Madame Svennecker, men havde ikke slaaet hende og havde ikke villet dræbe hende. – Den paafølgende Obduktion viste, at hun var blevet kvalt.

Ved et følgende Forhør fortalte Hans Olsen, at han og Peder Rasmussen havde tjent sammen hos Svennecker, indtil denne i 1847 solgte Farveriet til dets nuværende Ejer, Farver Rasmussen. – De havde af og til (for Spøg) talt om at stjæle Svenneckers Penge, især naar Svennecker havde været urimelig, hvad han ofte var. – Hans Olsen tilstod, at da de var kommet ud paa Marken efter Indbruddet, fik han den Tanke, at Madame Sv. maaske var død, men de andre trøstede ham med, at hun nok kun var besvimet. Han tilstod ogsaa, at han havde haft en ladt Revolver og en Foldekniv i Lommen, og at han agtede at bruge dem, hvis de blev angrebet af nogen. – Han forklarede endvidere, at han skulde bruge Pengene til at sætte i et Fæstehus i Lyngge, og han mente at kunde få dem ved at tage Del i Tyveriet.

Rasmus Hansen fra Borød nægtede først at have været med til Tyveriet, men blev arresteret som de andre tre og tilstod i et senere Forhør. Han var 35 Aar, født i Skrøbeløv paa Langeland, Søn af Gaardmand Hans Nielsen og Giertrud Christiansdatter.

Hans Christian Dahl var 23 Aar, født i Ørlevvester, Søn af Christian Dahl, Gartner på Mørup, og Hustru Kirsten, begge forlængst døde. Han blev opdraget på Cathrinelyst i Pedersborg Sogn.

Peder Rasmussen var 40 Aar, født i Løve i Gjerlev Sogn, Søn af Rasmus Hendriksen, Skytte, og Hustru Kirsten Olsdatter. – Han tilstod, at han længe havde spillet i Talloetteriet og bortspillet 250 Rdlr. og desuden var hans Kæreste blevet frugtsommelig. Han maatte

Drabet på fru Svennecker i Sorø

anses for at være den egentlige Ophavsmand til Forbrydelsen. Han havde været dømt for Tyveri engang før og blev nu idømt en Straf paa Fæstningsarbejde for Livstid. – Ved Domfældelsen toges Hensyn til, at han havde nydt meget godt i Svenneckers Hus, baade medens han tjente der og senere. Hans Christian Dahl og Rasmus Hansen idømtes hver 16 Aars Fæstningsarbejde. – Svennecker fik alle de stjaalne Penge tilbage og gjorde ikke Krav paa Erstatning.

Om Hans Olsen fortæller Politiprotokollen ganske kort, at han hængte sig i Arresten.

I Sorø Kirkebog staar:

Hans Olsen, Arbejdsmand, Indsiddet i Liunge, 30 Aar, † 23.-6.-1850, begr. 26.-6. – Selvmorder.

EFTERSKRIFT OG NOTER

Svenneckers hus. Murmester Jacoby, som Svennecker iflg. politiforhørene var nabo til, boede i det nuværende Helmerhus, som var et af de første huse uden for byens port. Herom kan man læse hos la Cour (*Sorø Bys Historie*, s. 152) eller i de originale dokumenter i Lokalhistorisk Arkiv. Heri omtales også salget af en grund til Svennecker 1845 („til Bebyggelse inden 2 Aar“). Svenneckers hus kan ikke have ligget syd for Helmerhus, hvor nu Petersen og Jørgensens forretning er. Købmand Chr. Petersen har velvilligt oplyst, at der her var have, da han erhvervede grunden for mange år siden. Det må være det hus, hvori Sjællandske Bank nu har lokale (Storgade 37). På kortet over Sorø by i 1. udgave af Trap (1858) er der vist 2 huse uden for byporten: Jacobys og Svenneckers, som efter dennes død i 1851 ejedes af overlærer O. G. Jørgensen og senere af male-ner Chr. Dalsgaard. (Realregister for Sorø Kjøbstad i Dandsarkivet).

Stien bag haverne, hvorfra voldsmændene kom, må efter al sandsynlighed være identisk ved den vej, der endnu idag (1971) går fra Frederiksvej til Petersen og Jørgensens gård.

Oplysninger fra kirkebogen:

Døde 1850: 19. Juni: Ane Marie Svennecker født Hammershøi. Dødsarsag: dræbt. Begravet 24. Juni.

Døde 1851: Den 27. April. Carl Michael Svennecker. Begravet den 5. Maj. Stand: Forhenværende Farver. Alder 73.

K. O. Thygesen og L. Balslev

Gravstedet kan vistnok stadig påvises på den gamle kirkegård. Ifølge kort på akademigartnerens kontor ligger det i det sydøstre hjørne nær Chr. Wilsters. Der er ingen sten på det mere.

Hans Olsen er, som det fremgår af forhørene, fru Svenneckers drabsmand. Han tjente i Sorø, men havde kone og barn i Lynge, og det er i og for sig forståeligt, at han kunne ønske sig et fæstehus. Pastor Fenger i Lynge, Ingemanns nære ven, havde konfirmeret ham med vidnesbyrd om meget god kundskab og opførsel og havde altid anset ham for et stille og fredsommeligt menneske. E. Mau fortæller yderligere i sin bog om Fenger, at denne lovede den hårdt ramte familie at besøge Hans Olsen i fængslet, når forhørene var sluttede. Han nåede det ikke, fordi den ulykkelige mand begik selvmord. I et brev, som Mau citerer, skriver Fenger, at den sørgelige begivenhed gav stof ikke blot til omtale i hele egnen, men også på sine steder til alvorlig eftertanke.

Det kan være samtaler med Fenger, der har inspireret Ingemann til at indføje mordet i den fantastiske fortælling om landsbydrengen Anton, der bliver musikvirtuos og efter mange genvordigheder forenes med barndomsveninden Lise. Møllerfolkens drabsmand, Mikkell Kvæler, dukker med mellemrum op i bogen og aldrig for det gode. Hans sidste skurkerolle er den mest overraskende: han kommer tilbage fra Amerika, hvor han har været med til at myrde Antons (falske) venner, den italienske virtuos Spontani og hans skønne søster Fioribella. Han er nu blevet mormonmissionær, og er lige ved at forføre den arme Lise, der tror sig svigtet af Anton. Hun bliver dog naturligvis reddet i sidste øjeblik, og alt ender godt.

Mormonerne spillede netop o. 1850 en ikke ubetydelig rolle på Sorøegnen, og pastor Fenger bekæmpede dem ivrigt og med held. Ingemann kalder Landsbybørnene en *Nytidsroman*. Der ligger vel heri, at den skulle skildre tidens problemer, og det kan ikke undre, at de problemer, der optog vennen i Lynge, er kommet med.

Oplysninger om familien Svennecker, billederne og udskriften af politiprotokollen er overladt *Historisk Samfund* af stadsingeniør K. O. Thygesen i Saxkøbing, der er Svenneckers tipoldebarn. Lokale oplysninger er samlede af L. Balslev efter de lettest tilgængelige kilder. Der har ikke været tid til at foretage større undersøgelser.